Ч. 251. Второк 23 (10) падолиста 1909. Рік XIX.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5½ годині по полудни.

РЕДАКЦИЯ і Адміністрация: улиця Чарнецкого ч. 12.

ПИСЬМА приймають ся лиш франковані.

РУКОПИСИ звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

РЕКЛЯМАЦИЇ незапечатані вільні від оплати почтової.

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої".

Передплата у Львові в агенциї дневників пасаж Гавсмана ч. 9 і в ц. к. Староствах на провінциї:
на цїлий рік К 4·80
на пів року „ 2·40
на чверть року „ 1·20
місячно . . . „ —·40
Поодиноке число 2 с.

З почтовою пересилкою:
на цїлий рік К 10·80
на пів року „ 5·40
на чверть року „ 2·70
місячно . . . „ —·90
Поодиноке число 6 с.

Вісти політичні.

До ситуациї. — Засїдане палати послів. — Італія а тридержавний союз. — З Болгариї.

В ситуациї, яка в суботу видавала ся лїпшою, настало нараз погіршене внаслідок крутійства лїберальних Нїмцїв. Як звістно, на підставі листу висланого оногди п. Сильвестром до п. Ґломбиньского, в котрім то листї заявив п. Сильвестер іменем Нїмцїв готовість в часї другого читаня провізориї буджетової пристати на реконструкцию кабінету, а Унія славяньска з своєї сторони ухвалила вдержати ся від обструкциї і відложила свої наради до вторка. Тимчасом в ночи на суботу вимогла „Neue fr. Presse" на лїберальних Нїмцях зміну становища, так що в імени части лїбералів заявив п. Кіярі, що Нїмцї розуміють лист п. Сильвестра зовсїм инакше, як то толкує собі славяньска Унія. Іменно гадають они, що аж по ухваленю цїлої провізориї буджетової може бути бесїда про переговори що до проґрами працї. Нїмцї мусять мати зовсїм вільні руки і до нїчого не зобовязують ся.

Така зміна становища лїберальних Нїмцїв дуже обурила Поляків і п. Ґломбиньский заявив в „Zeit", що в листї п. Сильвестра була зовсїм бесїда о тім, що тепер старають ся підсунути єму лїберальні Нїмцї.

В справі парляментарної ситуациї радили передвчера у президента палати др. Ґломбиньский з Адлером і Зайцом. — „Zeit" доносить, що до парляментарної канцеляриї внесено вчера правительственне предложене о шестимісячній буджетовій провізориї.

В „Deutschnationale Korresp." пише др. Сильвестер, що одноголосно постановлено подати до відомости презеса польского Кола, що нїмецкі сторонництва жадають допущеня буджетової провізориї на дневний порядок. Під тим услівєм нїмецкі сторонництва готові радити над проґрамою працї. Однако з того не виходить, аби Нїмцї згодили ся на яку небудь зміну в складї кабінету.

Президент палати др. Паттай в порозуміню зі всїми сторонництвами скликав на середу дня 24 го с. м. на годину 11 перед полуднем конференцию предсїдателїв клюбів, а на годину 2 по полудни того самого дня повне засїдане палати.

Що до укладу сторонництв в палатї, то після гадки Neue fr. Presse голоси так уложать ся: За буджетовою провізориєю буде голосувати 180 нїмецких лїбералів і християньских суспільників, 50 Поляків, 10 Італіянцїв, 5 Румунів, 5 Русинів з Буковини, разом 250 послів, що ще не єсть більшостию але дуже зближене до неї. Більшість виносила би 259 голосів. З другої сторони можна на певно числити, що дві або три малі ґрупи з ріжних причин не прилучать ся до славяньскої Унії і будуть голосувати за правительством, або відтягнуть ся від голосованя. В наслідок того гадає Neue fr. Presse, що правительство при буджетовій провізориї осягне незначну більшість.

Бувший секретар і повірник Занарделього, б. президента італіяньских міністрів, Пелеґріні, оголосив в „Italia al Estero", статю, в котрій виступає остро против тридержавного союза. Заявляє іменно, що Італія не може вдоволити ся становищем, в котрім союзники полишають їй свободу дїланя в дрібних справах, а позбавляють свободи, коли розходить ся о справи важні. З тої причини Італія виковила вже послух Нїмеччинї в Альґезірас. Які би не були застереженя в договорі, нїяке італіяньске правительство не виставить себе на небезпечність революциї, аби підперти Нїмеччину на мори чи на суши против Анґлії, Росиї або Франциї. Статя кінчить ся візванем, аби Італія постарала ся о инші союзи, бо тридержавний для нас безхосенний.

В болгарскім собраню з'образив президент міністрів Малинов з нагоди розправи над пре-

Зруйнований.

З француского — Едварда Рода.

I.

По двох роках борби і працї, обчислень та проб — по двох роках, через котрі він видів, як з кождим місяцем, з кождим тижднем, з кождим днем той злощасний круг щораз більше звужав ся і ставав тіснїйший, мусїв Марко Одебер остаточно рішити ся і оголосити прилюдно, що не в силї сплатити своїх довгів. Фабрика металевого дроту, яку він був оснував, упала під тим ударом; нїчого не лишило ся з того дїла, яке він був видвигнув, а вага, що видвигнула була єго з бідности до заможности і великого богатства, пустила єго назад в бідноту.

А все-таки Марко Одебер умів знаменито бороти ся. Коли було дивити ся на єго червоне, санґвінічне лице, єго кріпкі вилиці, та на високе випукле чоло, на той здоровенний ніс, на єго чорне та буйне волосе, між котрим ледви що денеде прокидав ся якийсь сивий волос, хоч єму вже доходило пятьдесять лїт, коли було видїти єго щетинасті рудаві пабороди, то можна було гадати, що він як би сотворений на то, щоби з легкостию двигати найтяжші тягари та їздити в далеку дорогу, не чуючи при тім нї найменшої утоми, а при всїх розправах мати по лїдне слово, скоро лиш ударив кулаком об стіл; можна було гадати, що він призначений до безустанної борби і за кождий раз до побіди в нїй. Ту визначаючу черту скріпляв ще останок в нїм звичайної людини, котрий знову ослабляла трохи якась придбана точність: точне поведене доробкевича, котрий клав велику вагу на делїкатне поступоване, поведене купця, котрий привик поводити ся однаково супроти товаришів свого званя, котрих два чи три зажиточні поколїня надали оглади. А що він з нїчого видобув ся на верх, як то він иноді й сам говорив без нїякої пересади, то завдячував все своїй працї. Вїно єго жінки стануло єму без сумнїву в пригоді, але о тім не думав, та що впрочім і значило тих нужденних трийцять тисячів франків в тім великім маєтку, якого він доробив ся? Він був для панї Одебер більше ласкавий як дїйстно вглядний, хоч она єму трохи імпонувала, бо походила з лїпшої родини і була лїпше вихована як він. Але межи обома супругами не було нїякого иньшого чувства, як лиш якесь взаїмне поважане, без всякої сердечнїйшої любови, без всяких проявів якогось щирійшого чувства; були собі вірними подругами, привязаними одно до другого навичкою, жили побіч себе не споглядаючи дальше як на вузкий овид поденного житя. Серце в їх житю не грало нїякої ролї; може одно або друге з них мало більше чувства, як котресь з них сподївало ся, але події не дали їм нїколи нїякої нагоди то показати.

Годили ся досить з собою у всїляких справах, особливо же пестили дочку одиначку Клявдину, котрій ішов вже шіснайцятий рік. Тій делїкатній, хорошенькій, блїдонькій, часто нездужаючій, а завсїгди задумчивій Клявдинї дивувала ся матір в своїм непохитнім спокою ума так само дуже, як і батько в своїй самостійній силї і кріпкім здоровлю. Марко говорив бувало:

— Тота дитина зовсїм не вдала ся до мене!

Та й дїйстно так було! А все таки він єї любив — по своєму, воркітливо, неудачно та жартами, від котрих она зі страхом втікала — як той пес, котрий мимо волї воркає навіть тогди, коли бавить ся.

Тих троє людий проявили досить виразно три визначні степенї міщаньского розвитку: батько був клясичним типом доробкевича, матір уроджена в достатках, мала делїкатнїйшу натуру, а доньку, що зросла в богатствах, можна було уважати за добірне сотворінє — майже людину...

Коли Марко Одебер погадав собі, що бідній дитинї грозить журба, нужда, що аж поблїд а єго обава показала єму перший раз степень любови. На щастє мала Клявдина пятьдесять тисячів франків, котрі дістала в спадщинї по дїдови і бабці, а котрих не вільно бурушати. Але що значила така дрібничка, скоро она мала жити після того, до чого навикла, після своїх потреб і вимог?

Хоч і як Одебер був пригноблений великим нещастєм та малими неудачами, які єго були приперли, а все таки набрав нової сили з любови і милосердия для своєї дитини. Він сказав собі:

стольною бесідою історию переговорів в справі признаня независимости Болгариї. Президент мінїстрів підніс, як доносять з Софії, полїтичні і економічні здобутки Болгариї, яка не лиш не обтяжила своїх фінансів, але противно зискала більше як 2 міліони і здобула 309 кільометрів зелїзничої дороги. Боргария винна вдячність Росиї і еї монархови за услуги, висьвідчені їй при управильненю питань, дотикаючих справи независимости. Независимість Болгариї є в біжучім столїтю одиноким користним здобутком Славянщини. Що дотикає Сербії, то з нею мусять відносини бути приязні. Прогулька короля в гори Копавник не мала ніякого політичного значіня, але мимо сего послужить до поправи сербско-болгарских відносин, в яких болючою точкою є македоньске питане. Народи в Туреччині повинні мати після відродин Туреччини свободу рішати навіть в справі своєї релїґії і народности без вмішуваня Сербії і Болгариї. Що до творена банд в Македониї, підніс президент мінїстрів поновно, що болгарске правительство не може бути за се відвічальним, що признала Туреччина, найбільше в тім інтересована.

Новинки.

Львів, дня 22 падолиста 1909.

— **Іменованя і перенесеня.** П. Намістник іменував асистента санїтарного, дра Якова Крока санїтарним концепістом. — П. Мінїстер справедливости переніс управителя вязниці окружного суду в Самборі Кароля Штайнера до вязниці краєвого суду карного в Чернівцях.

— **Бюра редакциї і адмінїстрациї** „Народної Часописи" перенесені з Gazet-ою Lwowsk ою до каменицї при ул. Чарнецкого ч. 10 II поверх.

— **В справі уложеня проґрами** економічно-просьвітних робіт в равскім повітї підчас сегорічної зими відбудуть ся в Раві рускій дня 29 с. м. точно о 1 год. по полудни в „Народнім Домі" збори членів „Просьвіти", на котрих буде обговорювати ся повисша справа. При кінци зборів відбуде ся розльосоване щеп поміж членів. Всїх членів „Просьвіти" запрошуе до численної участи сего дня о 2 год. пополудни на нараду равского філїяльного видїлу. О. В. Киприян.

— **Огнї.** На Гуляйполи під Максимівкою коло Зарудня збаражского повіта згорів минулої середи фільварок, де арендатором був Хувен. Згоріли дві стодоли в цїлим сегорічним добутком і стайня. Шкода була лиш в части обезпечена. — В Юськовичах коло Ожидова згоріла коршма, пивниця і шопа що належали до Й. Ґольда із Золочева. Шкода виносить 1300 К. Огонь був імовірно підложений. — В Білині великій, самбірского повіта, вибух в понедїлок 15 с. м. вечером сильний огонь, що обняв до пів години будинки 11 господарів, та знищив їх враз з цїлим добутком до тла. Люди заледви з житем повискакували з горіючих хат, а всї річи домашні і господарскі, збіже, а навіть много гроший в готівці — згоріли. Огонь був підложений, але хто підложив не знати. Обезпечених було лиш 4 господарів, решта нї, тож і біда між ними велика. Милостиві датки на погорівших приймає місцевий уряд парохіяльний (пос. поч. Лука к. Самбора) в надії, що много краянів білинецких, розкинених по цілім краю, поспішить з помочию для своєї бідної братиї.

— **Про обікражу церкви в Запитові** доносять ще: До вязниці суду карного у Львові привів жандарм Петра Ступницкого, котрого — як то ми вже доносили — зловлено в Запитові на крадежи в церкві. Ступницкий був в Прусах і вибрав ся звідтам з якимсь российским втїкачем пішки до Галичини. В дорозї жили з крадежі і так зайшли аж до Запитова, де в ночи добули ся до церкви; підійшли під вікно, виважили деревляну віконницю, а відтак вліз́ли оба до середини. Тут розбили скарбонки і добирали ся до вертгаймівскої каси, коли нараз зачули кроки нічних вартівників. Москаль проворнїйший вискочив крізь вікно на двір, а Ступницкий не міг видобути ся і лишив ся в церкві. Тут знайшли его вартівники схованого на шафі в закристиї. Гроші знайдено при нїм, походячі з крадежі, відобрано ему а Москаль з другою половиною добичі втїк. Церков потерпіла кількасот корон шкоди.

— **Дрібні вісти.** Загальні збори членів товариства ткачів в Комарні відбудуть ся дня 28 с. м. о 4 год. в сали задаткового товариства в Комарні. — На бурсу „Руского Тов. педаґоґічного" зложено від січня до кінця жовтня 22.640 94 К, в тім жертв 14 639 91 і рат на довжні записи 8.001 К і 3 с. — Бурмістром міста Горлиць вибраний п. Тарчиньский, властитель дроґериї. — Панї Ангеля Чарнецка згубила дамский годинник і срібний ланцушок вартости 30 К. — В суботу арештувала львівска полїция дезертира Франца Гуменецкого, рядового з 19 п. о. кр. котрий ще 12 липня с. р. втїк з войска, а хоч его небавком опісля арештував аґент полїцийний, він вирвав ся і втїк. — Нова розправа против Давидяка, убийника Штофів, відбуде ся перед судом присяжних в груднї. — В Гатнї на Буковинї жінка Івана Маковейчука привела дня 15 с. м четверната на сьвіт, 3 дївчат і одного хлопця. Хлопець помер ще того самого дня а дївчатка живуть. Дїти розвинені і зовсїм здорові. — В маґазинах зелїзничих в Петербурзї знайдено онегди 2 бочки з написию: „Вудженина". Коли їх отворено знайдено в них трупи 2 женщин без голов. — В Петербурзї арештовано двох урядників держ. друкарні, у котрих знайдено 1500 фальшивих листів кредитових. — В цїлій Росиї була сими днями така заметіль снїгова, що між многими містами перервала телеґрафічне сполучене. — Під мурами замку Кава дель Реімеро в Іспанії знайдено величезний скарб, множество золотих і срібних монет з давних часів. Замок есть власностию якогось американьского міліонера.

— **Зловив ся.** Нотований і виданений на 10 лїт зі Львова злодій Ілько Дячук, з Борок домівіканьских, допустив ся у вересни с. р. крадежі на Знесіню і помандрував за то до вязниці, де нараз онїмів а навіть зійшов з розуму. В канцеляриї судиї слїдчого кидав ся на землю і удав божевільного так, що остаточно треба було віддати его під розслїди лікарів, котрі однак орекли, що Дячук лиш удає божевільного. В суботу ставав Дячук перед трибуналом карним і тут зачав знов удавати божевільного. Надармо предсїдатель трибуналу радник Пенас і заступник прокуратора др. Шимонович старали ся видобути з него якесь слово, Дячук мовчав, мов би глухонїмий. Переслухано пошкодованих і відчитано карну карту, з котрої показало ся, що Дячук, котрий тепер має 28 лїт, був вже кілька разів караний за крадіж а кара виносила разом около 8 лїт. Дячук все ще удавав, що нїчого не знає і не чує, водив лиш очима по земли, викручував ся на лавці, а коли сьвідчи присягали, то й він вставав та підносив пальцї до гори.

Остаточно Дячука засуджено на 6 місяців вязниці, обостреної постом що 14 днів. Коли предсїдатель запитав его, чи приймає кару, Дячук не відповів нїчого. Предсїдатель лишив ему длятого три днї часу, щоби надумав ся. Потім дозорці вивели Дячука із салї а один з них зачав ему на сходах доказувати, що тепер вже нїчо не поможе удавати божевільного, і шкода лиш, що буде три днї довше сидїти. Се промовило Дячукови так до переконаня, що він нараз промовив і сказав: То приймаю кару! Публика, що виходила із салї, вчувши, що засуджений відзискав нараз мову, зачала голосно сьміяти ся. Дозорці привели Дячука

— Зачну на ново — від початку — для неї!

Сї слова завернули ему голову і викликали в его утомленім умі якісь неясні пляни, аж знеохота знов его перемогла. Зачинати на ново від початку! Вже з молодечою силою приходить ся трудно здобути собі якесь становище. Але по таких трудах зачинати на ново, від початку, коли старість приходить! .. А все таки ще не тратив надії, що біляне его минувшости був тепер справою его лївідаторів, то він старав ся уложити біляне на будуче. Рахунок був дуже простий: в своїй давнїй честности не подумав він анї на хвильку уратувати хоч би що небудь зі свого майна і то було для него гіркою радостию, щоби він лишив ся без нічого, „такий бідний як церковна миш", або щоби таки викинули на улицю, як кождого бідного; отже не мав ніяких активів, як лиш — свою відвагу. Так відвагу бороти ся на ново і ще раз видобути ся на верх.

Аж нараз прийшло ему на гадку, що має й підпору на своїй труднїй дорозї: любов своєї родини, котрої матерняльну вартість не брав нїколи в рахубу, а котра ему тепер в его нещастю видала ся як би цїнним добром, мов би той капітал, котрий можна користно ужити. Для своєї доньки, для своєї жінки хотів набрати сили, піддати ся хвилевій бідї, притерпіти упокорене, котрого годї уйти і шукати ратуючої помочи.

Чим довше так думав, тим сильнїйші знаходив причини до подїї. Підчас коли з чувством роздумував о своїй родинї, приписував і другим таке саме ніжне чувство, яке в нїм нещастє викликало: люди — думав він собі — не такі злі, як то говорять, они поборють себе завзято, коли стремлять до самої цїли і коли їх розлучають їх інтереси. Але они помагають охотно зраненим і бувають великодушними супротив побіджених.

Оттак стало ся, що Одебер остаточно згадав собі без гнїву на Дітертра — Дітертр & Син — свого щасливого конкурента, котрого фабрика по его упадку подвоїла би свою дїяльність і в его головї уложив ся плян ратунку. Чому би Дітертр не міг закупити его фабрики, а ему віддати еї веденє? То був би добрий інтерес, бо будинки, машини, запаси товарів продавано би за безцїн. Він, що доси був панок, був би лиш у службі, — платним директором, котрий би силою свого духа працював в користь других. На ту гадку відозвала ся в нїм гордість, але він на силу придусив еї в собі, коли роздумав. Головна річ в тім, щоби они мали з чого жити; о мене не розходить ся... А нещастє, то великий артист, котрий іноді душі переобразовує та із сирого матерняльу творить майстерне дїло: хибаж оно не зробило в одній хвилї із самолюбного, із жадного панованя, брусуватого, зарозумілого Марка Одебера великодушного, преданного чоловіка, котрий готов був своє тираньске „я" зложити у ніг двох женщин, котрі доси ледви в назначених годинах цїлував байдужними устами — а котрі нараз так щиро полюбив? Зі сльозами в очах повторив він: Для них все, все, чого лиш від мене зажадають!

І ему стало дивно, що вже то его не боліло так дуже, коли вже все скінчило ся і коли вже не мав надії, що ще зможе знайти якусь раду на своє страшне положенє.

II.

Коли Одебер переходив довгим коритарем у фабрицї Дітертра і Сина, наробило то немалого дива. Люди при роботї ставали і дивили ся здивовані за ним та шептали до себе:

— Що то значить? Що то стало ся?

— А він чого тут?

Якийсь дїловодець відозвав ся на то:

— З фабрикою щось недобре?

Нїхто не хотїв ему вірити, конкуренти так все говорять оден о другім. І люди брали ся знову до роботи. Одебер тимчасом ішов за хлопцем, котрий показував ему дорогу, мусїв зібрати всю свою відвагу, щоби іти сьмілим кроком із піднесеною головою — замість зігнути ся, упокорити ся, та понизити ся. Бо ему здавало ся, що повинен аж до послїдної хвилї показати свою силу, а може гадав, що ще нїхто не знає о его руїнї.

Та самообмана щезла, коли увійшов до Дітертрового бюра і его зажурені очи стрітились з поглядом его конкурента: з малими заедно зиркаючими очима в жовтавім, студенім як лїд, зрадливім, хитрім і злобнім лици. Треба лиш було подивити ся на ту лукаву міну того чоловіка, на его горячково неспокійні руки, на его тоненькі губи, котрі ходили ему нервово, щоби зміркувати, що він зовсїм не з них, котрі би готові були до великодушного дїла.

(Дальше буде).

назад до салї а він тут знов онімів і на питане президента не хотів нїчого відповідати, лиш потакував головою. Остаточно дав ся таки намовити і відповів: Приймаю вирок! — та повандрував відтак до арешту відсуджувати кару.

— **Нова кепенїкіяда в Берлинї.** Швець Фойґт, котрий свого часу перебрав ся був за пруского офіцера і забравши відділ войска, обсадив ним в Кепенїку під Берлином ратуш і обрабував громадску касу, зробив школу. Від того часу то тут то там всілякі злодії уживають подібних способів. Сими днями стала ся подібна істория таки в самім Берлинї, де трох злодіїв, перебраних в судейскі мундури, господарили таки в самім суді, а видобувши акти, стягали від сторін всілякі належитости. Злодіїв було трох, а їх проводирем, котрий наслідував Фойґта, був якийсь молодий купець, Льотар Лідтке, літ 20, давнїйший техиік від зубів, котрий якийсь час був на службі і в суді, але котрого відправили за то, що допускав ся якихсь неправильностий. Познакомившись докладно зі звичаями судовими, дібрав він собі до помочи якогось Варницкого і кухаря Маєра і так всі три впали при кінци жовтня по полудни о 4-ій годинї до будинку краєвого суду в Берлинї, положеного в самій серединї міста, добули ся там до салї розправ, забрали судейскі мундури і шапки, поперебирали ся за судиїв і так зачали ходити з як найбільшою повагою по цїлім будинку. Під ту пору, що правда, не було вже урядників в суді, але була ще служба, а в декотрих салях жінка мила підлоги. Перебрані судиї повигоняли ті жінки і службу з комнати, де мали розпочати свою роботу, а відтак забирали, що лиш дало ся. В одній комнатї розбили шафу і забрали з н ї цїлу пачку невиповнених формулярів на рахунки судових коштів

Злодії вишукали в суді також всілякі акти, виписали на тих формулярах число актів, виставили сторонам рахунок, прибили правдиву печатку судову на кождім з рахунків і пішли стягати гроші; щоби же то тим лекше їм удало ся, сфальшували папери на імя екзекутника Опермана і небавком стягнули в той спосіб від всіляких сторін около 3000 марок судових коштів. Ба, не конець на тім; злодії видячи, що їм штука з судейскими мундурами удала ся в Берлинї, пустились навіть і на провінцию а скоро їм там зараз не заплачено, грозили фантованем. Злодії лагодили ся до великої крадежи в державнім суді в Липску, але тимчасом виелїдила їх поліция і взяла під ключ. Характеристичне то, що в Берлинї в суді возні і служба судова не розпізнала перебраних судиїв. Се пояснюють тим, що в берлиньскім суді краєвім буває одного дня аж 350 судиїв, 48 прокураторів, 84 судиїв торговельних і звиш 800 адвокатів і не то служба, але самі урядники не годні би один другого розпізнати.

— **Нечуваний і небувалий доси злочин.** Вчера наспіла з Відня вельми сензацийна вість, що якийсь невислїджений доси злочинець хотів витроїти проживаючих у Віднї офіцирів ґенерального штабу і порозсилав їм пігулки, котрі ніби то мали скріпляти їх нерви і мужеску силу а поправдї містили з собі одну із найсильнїйших отрув, циянкалї. Один з тих офіцирів, капітан Мадер, був на стілько необачний, що зажив одну таку пігулку і помер а смерть его звернула увагу на злочин, котрого жертвою мали стати ся ще й инші офіцири ґенерального штабу. На слід сего злочину навела та обставина, що коли Мадер помер нагло, зроблена на его тїлї обдукция виказала без всякого сумніву отроєнє за помочию циянкалї. Позаяк не можна було припускати, щоби Мадер сам собі житє відобрав, то був лиш один здогад, що хтось его отроїв. Товариші капітана пригадали собі тоді слїдуючу подію.

Дня 17 с. м. рано дістав був Мадер в своїм бюрі міністерства війни якусь посилку. Він отворив коробку і знайшов в ній дві пігулки з оплатків, в котрих був якийсь порошок а до них був долучений гектоґрафований лист, в котрім було сказано, що ті пігулки помагають у мужчин на скріплене сили і суть для здорових не шкідливі а дальше було додано: „Судіть самі а то буде найлїпша для нас реклама“. — Спосіб уживаня: Коробку осторожно отворити! Папір роздерти! Зажити пігулки не ушкоджаючи оплатків. Обі вилити борзо зі студеною водою і борзо проковтнути. Ділане чудуюче! Пігулки борзо зажити, бо їх зміст на воздусї легко псує ся. Ожидаємо ласкавого замовленя. Висилка дискретно і скоро. З поважанем: Шарль Франсіс.

Мадер сьміючись показував ті пігулки своїм товаришам. Картку лишив відтак в бюрі, а пігулки забрав до дому. Того самого дня вечером знайдено его неживого. Межи офіцирами настало зараз переконанє, що Мадер помер від згаданих пігулок, а тоді зголосили ся ще й другі офіцири, котрі одержали були такі самі пігулки. Хемічні розслїди показали, що й в тих пігулках було чисте циянкалї. Хто і в якій цїли допустив ся сего злочину, єсть до нинї загадкою.

Телеґрами.

Відень 22 падолиста. Стверджено, що замах за помочию порозсиланя пігулок з циянкалї виконаний був лиш на тих офіцирів, котрі в послїднім роцї були іменовані капітанами штабу і в числї 10 позістали у Віднї. Доси не стверджено, чи замах був вимірений також против прочих офіцирів, іменованих в тім самім роцї, котрих загальне число виносить 25. Що до виновника, суть доси лиш комбінациї. Між ними може бути так само войсковий як і цивільний.

Відень 22 падолиста. Виновника замаху на офіцирів ґенерального штабу доси не викрито. Як доси стверджено, прислано пігулки з циянкалї 11 офіцирам, з тих одному на провінциї.

Черрі 22 падолиста. Вчерашного дня видобуто 37 трупів.

Мадрид 22 падолиста. Населенє Тенерифи успокоїло ся і вертає до домів. Пять кратерів викидає ляву; утворив ся один новий кратер.

Константинополь 22 падолиста. Австроугорский амбасадор Палявічіні вернув з урльопу.

Київ 22 падолиста. З'їзд православного духовеньства вислав до Столипіна петицию, щоби проекти віроісповідні, взяті назад з думи, не були вже друге внесені без удобреня синоду. Відтак признав з'їзд за конечне в цїли борби з католицизмом заборонити в київскій епархії зовсім побирати ся православним з католиками.

Вашінґтон 22 падолиста. Урядово подано до відомости, що правительство Сполучених Держав зажадає сатисфакциї від Нікараґви, скоро потвердить ся чутка о повішеню двох Американців.

Надіслане.

Рух поїздів зелїзничих

обовязуючий з днем 1 мая 1909 р. після часу середно-европейского.

Замітка. Поїзди поспішні визначені грубым друком. Нічні години від 6·00 вечером до 5·59 рано суть означені підчеркненем чисел мінутових.

Приходять до Львова

на головний дворець:

З Кракова: 2^{30}, 5^{50}, 7·25, 8^{55}, 9·50, 1·10*), 1·26, 5·45, 8^{40}, 9^{50}.
*) З Тарнова.

З Підволочиск: 7·20, 12·00, 2^{15}, 5·40, 10^{30}.

З Черновець: 12^{20}, 5^{55}*), 8·05, 10·20*, 2^{05}, 5·55, 6^{40}, 9^{30}.
*) Із Станиславова. *) З Коломиї

Зі Стрия: 7·29, 11·45, 4·25, 11^{00}

З Самбора: 8, 9·57, 2, 9^{00}.

З Сокаля: 7·10, 12·40, 4·50.

З Яворова: 8·05, 5.

На „Підзамче“:

З Підволочиск: 7·01, 11·40, 2, 5·15, 10^{12}.

З Підгаєць: 10·54, 7·26 *), 9·^{44}, 6·^{29} *), 11^{55} *).
*) З Винник.

На дворець „Львів-Личаків“:

З Підгаєць: 10·38, 7·10*), 9·^{28}, 6·13*), 11·^{39} *)
*) З Винник.

Поїзди льокальні.

З Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 8·15, 8^{20}
„ 1/6 до 30/9 3·27, 9^{35}.
„ 1/7 до 30/9 5·39.
в недїлї і р. к. сьвята: від 1/5 до 31/5 3·27, 9^{35}.

З Янова:
що дня: від 1/5 до 30/9 1·15, 9^{25},
в недїлї і р. к. сьвята: від 2/5 до 12/9 10^{10}

Зі Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10^{15}.

З Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 11^{45}.

З Винник що дня 3·44.

Відходять зі Львова

з головного двірця:

До Кракова: 12^{45}, 3^{50}, 8^{25}, 8·40, 2^{45}, 3·30*), 6^{12}, 7, 7·35, 11·^{15}.
*) до Ряшева.

До Підволочиск: 6·20, 10·40, **2·16**, 8^{00}, 11^{10}.

До Черновець: 2^{50}, 6·10, **9·10**, 9·35, **2·23**, 2·50*), 6^{00}*), 10·^{38}
*) до Станиславова, *) до Коломиї.

До Стрия: 7·30, 1·45, 6^{55}, 11·^{35}.

До Самбора: 6, 9·05, 3·40, 10^{45}.

До Сокаля: 6·14, 11·05, 7^{10}, 11^{35} *)
*) до Рави руск. (лиш в недїлї).

До Яворова: 8·20, 6^{30}.

З „Підзамча“.

До Підволочиск: 6·35, 11, **2·31**, 8^{29}, 11^{32}

До Підгаєць: 5·35*), 6·12, 1·30*), 6·^{30}, 10·35*).
*) до Винник.

З „Львів-Личаків“.

До Підгаєць: 5·^{53}*), 6·32, 1.49*) 6·^{50}, 10^{54}*).
*) лиш до Винник.

Поїзди льокальні.

До Брухович:
що дня: від 1/5 до 30/9 7·21, 3·45.
„ 1/6 до 30/9 2·30, 8^{34}.
„ 1/7 до 31/8 5·50.
в недїлї і р. к. сьвята від 1/5 до 31/5 2·30, 8^{34}.
від 1/6 до 30/9 12·41.
від 1/7 до 31/8 9·—

До Янова: що дня від 1/5 до 30/9 10·10, 3·35
в недїлї і р. к. сьвята від 2/5 до 12/9 1·35

До Щирця: в недїлї і р. к. сьвята від 30/5 до 12/9 10·35.

До Любіня: в недїлї і р. к. сьвята від 16/5 до 12/9 2·15.

До Винник що дня 5^{30}.

За редакцию відповідає: **Адам Краховецкий**

З друкарні В. Лозиньского, під зарядом І. Недопада. (Телефона ч. 527).